

El nom de l'esquirol francès

Gerard Gomila Caro

Conte presentat en el 15è Premi de
narrativa curta per Internet TINET

Tinet
www.tinet.cat

Em dic Gerard, el nom el va triar la meua mare, perquè el cosí del meu avi, un gendarme que fou guardaespalles del General DeGaulle, tenia una filla que és diu Geraldine. Dotze anys més tard del meu natalici vaig poder conèixer aquesta il·lustre persona i a la seva filla en una breu estada a França. Els meus pares els agrada recordar aquell viatge en el cotxe familiar com “la visita a aquell indret tan maco” jo ho recordo com “la travessia infernal i l’estada al museu dels horrors”. El cosí Henry (així és com és deia) era un caçador impulsiu. Tot va començar amb una serp que el va mossegar quan tenia vint-i-un anys. Deixem que sigui ell mateix (pòstumament) que ens ho expliqui: “Em va mossegar el turmell i la vaig pelar d’un cop de culata. Vaig veure un cérvol i també el vaig matar. Aleshores un porc senglar va treure el morro i jo que apunto i que li tiro” Per no fer la història més llarga ho resumiré d’aquesta manera: a casa seva tot era fet d’animals dissecats: penja-robes amb peülles d’isard, clauers de pota de conill, caps de cérvol pels barrets...Els meus pares i jo vam passar una primera nit amb impressions semblants, però divergents. El meu pare va comentar què, per ser una casa enmig de la natura, no s’escoltava cap soroll. Jo em vaig passar la nit mirant per la finestra esperant a que sortís el cosí Henry i mates un grill que hi havia a l’ampit de la finestra.

El cosí Henry vivia amb la seva dona, una cuinera i la seva filla, la Geraldine. La seva filla era de formes suaus, una noia de cara rodona, amb els llavis molsuts i un posat tibant. Sempre portava vestits d’una peça, i ocasionalment, uns texans curts descosits. La casa del cosí Henry era gran però era enmig del no-res. Hom podia seure enmig de la carretera amb una taula de pícnic

i fer un piscolabis i encetar una conversa avanç que cap cotxe passes per aquell indret. El rostre de la Geraldine les explicava aquestes coses, perquè no sabia parlar francès, però la resignació és un llenguatge universal, i aquella noia, és marcia enmig d'aquell indret. Geraldine tenia un xicot que arribava amb una moto tronada que tossia com un tísic. La carregava de paquet i marxaven, no deixaven ni un núvol de pols. Vaig passar la resta del dia mirant com el meu germà petit llençava prunes als pollastres de criança del cosí Henry i el meu germà gran potinejava les escopetes del cosí Henry (“Vuit escopetes en total, també tinc una pistola *mausser*, dos ganivets de les SS, una granada, un puny americà i una dona gelosa”).

Els meus pares, preocupats perquè l'ambient no fos l'escaient per unes vacances d'estiu, van programar algunes sortides als llocs d'interès turístic: el santuari de Lourdes i un poble que feia olor a xocolata. El santuari Marià em va semblar un centre comercial sense escales mecàniques. Si alguna vegada has tingut que pujar més de cent esglaons, saps al que em refereixo. Si per postres i afegeixes que al capdamunt de les escales hi ha Déu (¿Que no estava a tot arreu?) doncs ja et pots imaginar que no va ser un passeig celestial. Al Sanitari major hi havia confessionaris per demanar perdo per tocar-me en, pel capdamunt, dotze llengües vernacles.

El poble de la xocolata va resultar una decepció majúscula. *Saint Marie du Loron* és un poble amb una fàbrica Lindt, la cremor del cacau fa que tota la contrada faci olor de pastisseria. Es com gronxar-se, pots fer-ho vint minuts, quaranta minuts però t'acabes marejant.

De tornada a casa el cosí Henry ens va anunciar que hi havia festa major al poble del costat, de manera que hi

aniríem. Em vaig posar les meves millors indumentàries per l'ocasió i vaig saltar al cotxe empolainat i llest per la saragata. En aquell moment, el cosí Henry va entrar al seu cotxe amb espadenyes i una camisa de llenyataire. Tenia que haver interpretat això com un mal presagi, però només tenia dotze anys.

La celebració és concentrava en un perímetre d'uns cent metres quadrats, hi havia uns autos de xoc, una rulotte amb màquines recreatives de l'any de la picor i una rifa d'un pernil. El meu germà va pagar vint-i-cinc francs pensant que li donarien una butlleta i en comptes d'això va rebre un garrí als braços. “Quan pesa?” li va dir un vellet amb una gorra de maquinista. El meu germà és va treure el garrí del damunt i va aprimar-se vint-i-cinc francs d'una tongada. Tenies que saber quan pesava el cent per cent per quedar-te un vint-i-cinc per cent del porc. Una enganyifa.

Els nostres pares ens van donar una petita quantitat de divisa francesa a la catalana (“Us donem diners però no són per gastar” És com donar un pulmó a canvi de no respirar) vaig anar als autos de xoc i vaig seure amb Geraldine, que em va presentar la seva millor amiga.

Una noia de cabell bru, vestida com una vídua, els ulls pintats de negre i pàl·lida com un ciri va allargar la mà, per mera cortesia. No va fer cap comentari, jo no l'hauria entès perquè aleshores jo parlava idiomes a l'espanyola, o sigui, cridant en el meu idioma quan no m'entenen. Vaig pujar als autos de xoc, aprofitant que la conversa seguia perfectament sense mi i vaig donar una volta. Estava completament sol a la pista, un gitano que venia les fitxes es feia una cigarreta i llepava grollerament el paper d'arròs. Arreu, la gent passava i mirava el nen que donava

voltes amb un cotxe que treia espurnes. No era un nen gaudint d'una nit de gresca, era un jubilat buscant aparcament. Vaig saltar del cotxe en acabat i vaig donar la resta de les fitxes al meu germà gran.

A l'endemà, el cosí Henry va anunciar solemnement que dos dels seus galls predilectes presentaven ferides contundents provocades per “impactes” de pruna. Com que havia estat gendarme, vaig pensar que el meu germà petit acabaria al calabós, però tot plegat és va arreglar amb els meus pares desitjant ofegar-lo a la banyera.

Geraldine va aparèixer i desaparèixer intermitent els últims dies de la nostra estada. Aleshores, un dia em va venir a trobar al jardí, enrabiada perquè havia enxampat el seu xicot amb la seva millor amiga. Vaig pensar que en un poble amb quinze adolescents i dotzenes de vells, era un fet lògic. No hi havia res, ni discoteques ni centres recreatius ni biblioteca. Semblava força torbada, de manera que em vaig quedar allí escoltant el que em dia, sense entendre ni un borrall. En acabat és va aixecar, em va dedicar un somriure d'agraïment, i vaig pensar “de res”.

Vam marxar a l'endemà, els meus germans ja eren al cotxe i jo arrossegava una maleta al portaequipatge quan vaig observar un esquiol a dalt d'un arbre. Es movia amunt i avall, tronc amunt i avall amb la cua estarrufada. Vaig pensar : “fuig, fuig ràpid”.

I vaig marxar.

Primera edició en ePUB i PDF: juny de 2012.

Aquest relat fou presentat en la 15a edició del Premi de narrativa curta per Internet TINET, inclòs dins el cartell de Premis Literaris Ciutat de Tarragona 2011-2012 convocat per l'Ajuntament de Tarragona, Òmnium Cultural del Tarragonès i el Centre de Normalització Lingüística de Tarragona, amb el patrocini de la Diputació de Tarragona.

Publicat a www.tinet.cat.

Distribució sota llicència "[Reconeixement – No Comercial – Sense Obra Derivada \(by-nc-nd\) 3.0 Espanya](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/es/)" de Creative Commons.

